

unaturligt. Og i den Opfattelse, at man ikke er paa den sikre Side i retlig Henseende, har jeg den højtærede Justitsminister paa min Side, idet den højtærede Justitsminister ved Sagens første Behandling her i Tinget udtalte: „Netop for ikke at komme ind paa at foreslaa noget, hvis Gennemførlighed ad Lovgivningens Vej kunde være tvivlsom, har vi ikke foreslaaet, at privatretlig afsluttede Forpagningskontrakter skulde falde herind under, idet der ikke i vor Landbolovgivning eller vor Lovgivning i det hele er noget, som giver Statsmagten en særlig Ret til at gribe ind i det Brugforhold, som er stiftet, hvor en Ejer af fri Jord bortforpagter eller bortlejer den“. Men hvis det Lovforslag, som Folketinget en Gang har vedtaget, blev ophøjet til Lov, kom man netop ind paa dette, som — det erkender jeg — var undgaaet i det af Ministeriet fremsatte Lovforslag. Med andre Ord: den retlige Grund under Fødderne, kommer man til at mangle, ogsaa efter den højtærede Justitsministers Opfattelse, som jeg er enig i.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Heller ikke jeg tror, at Øjeblikket er til at drøfte det foreliggende Spørgsmaal mere indgaaende. Der kommer maaske en Dag senere, hvor denne Drøftelse kan finde Sted. Jeg behøver ikke at bruge mange Ord til at forklare min og Regeringens Stilling overfor denne Sag, vor Stilling er klar nok. Forhandlingen har mere og mere drejet sig om et Moratorium, men det var ikke Hensigten med Lovforslaget ved dets Fremsættelse, at vi skulde ende dermed. Det Lovforslag, som blev sendt op til det andet Ting, og som nu Udvalgsflertallet foreslaar at vedtage paa ny, var et Kompromis, idet man fra de forskellige Sider havde resigneret for at kunne optræde enig, hvorved man mente at være stærk nok til at kunne gennemføre Lovforslaget ogsaa i det andet Ting, og saa længe Folketinget ikke forlader dette Standpunkt, vil jeg baade her og andre Steder forsvare det, saa godt jeg kan. Det gjorde jeg ogsaa i Landstinget. Det beklagelige i denne Sag er, at medens Folketinget enedes om et Lovforslag, stillet af et vist Parti i dette Ting, indtog det samme Partis Medlemmer i Landstinget en anden Stilling, og ved Lovforslagets Behandling her i Dag frafalder Partiets Medlemmer her i Salen den Stilling, som de indtog ved første Behandling. Det maa jeg selvfølgelig beklage, men der er jo ikke noget at sige til den Ting.

Naar der er nævnt her paa ny — og det bliver atter og atter fremført under Forhandlingerne om dette Lovforslag —, at Lovforslaget er fremsat saa sent, skal jeg dertil blot sige, hvad jeg har sagt før, at det maaske kunde have været heldigt, om det var kommet noget før, men at jeg har anført mine Grunde for, at det ikke er sket. Naar imidlertid Lovforslaget blev fremsat den 27. Januar, og vi endnu ikke er blevet færdige med det — og hvornaar bliver vi færdige med det? —, vil jeg nok spørge: Hvor tidligt skulde det da have været fremsat, for at det skulde have været færdigt inden den 1. Februar eller, som nogle mener, inden den 1. Januar? Jeg kan kun anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for Flertallets Indstilling, som fører Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da det forlod Folketinget.

Ordføreren (E. Rasmussen): Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) udtalte, at det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) og det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) var kommet ind paa den Tanke, at Lovforslaget nu nærmest kun havde Form af et Moratorium. Ja, det er rigtigt, det er nærmest kun et Moratorium. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at det kunde han gaa med til, saafremt det var de samme Personer, det her drejede sig om, der skulde nyde godt af Moratoriet, men de paagældende kunde jo dø. Nu har vi vedtaget to Moratorielove, og i de to Love har jeg ikke set nogen Garanti for, at de Folk, som skyldte Pengene, blev ved at leve. Jeg tror, vi lige saa vel kunde give Moratorium for Forpagtere som for andre Skyldnere. Naar Forpagtere ikke var medtagne i det oprindelige Lovforslag, der blev fremsat af den højtærede Landbrugsminister, var det, fordi dette Lovforslag gik ud paa at fritage dem for at betale den forhøjede Kapitelstakt, hvorimod der nu kun er Tale om at give dem Udsættelse. Der er en meget stor og principiel Forskel paa en Udsættelse og paa Eftergivelse af en Fordring.

Ellinger: Det var en mærkelig Udtalelse, den ærede Ordfører (E. Rasmussen) nu fremsatte, thi han kan dog ikke være ubekendt med, at naar man har vedtaget Moratorielovforslag, i Kraft af hvilke der gives Henstand med den Gæld, en Mand A har til en Mand B, saa er B,